Projekt

Systemy odporne na błędy

Wydział Elektrotechniki Automatyki i Informatyki Politechnika Świętokrzyska

Studia: Stacjonarne II stopnia	Kierunek: Informatyka
Grupa: 2ID22B	Skład zespołu: 1. Odzimek Tomasz 2. Woźniak Tomasz 3. Wychowski Norbert

Temat projektu:

Spójność ostateczna: anty-entropia

1. WSTĘP

Celem projektu była implementacja symulatora rozproszonego systemu składającego się z 11 serwerów. Zgodnie z wybranym tematem, zaprojektowany symulator korzysta z protokołu spójności ostatecznej, w wariancie anty-entropii. Projekt zaimplementowano w języku C# korzystając z protokołu komunikacji WCF. Pracę zespołową umożliwił system kontroli wersji Git.

W rozdziale drugim opisano założenia projektowe oraz przedstawiono najważniejsze funkcje programu, które bezpośrednio odnoszą się do założeń. Część rozdziału poświęcono na ogólny opis protokołu spójności ostatecznej (anty-entropii) oraz na opis architektury WCF.

Rozdział trzeci poświęcono opisowi struktury projektowej oraz przedstawiono wykorzystane środowiska projektowe.

W czwartym rozdziale opisano interfejs użytkownika, który w wygodny sposób pozwala na zarządzanie stanem serwerów i połączeń pomiędzy nimi.

Piąty rozdział zawiera wiele testów aplikacji, które obrazują sposób działania aplikacji. Testy obejmują m.in. takie sytuacje jak awarie (wyłączenia) jednego i wielu serwerów, podział serwerów na grupy oraz awarie (wyłączenia) połączeń między serwerami.

W szóstym rozdziale zamieszczono wnioski, które podsumowują cały projekt oraz obejmują ocenę użytego protokołu pod względem odporności na błędy.

2. ZAŁOŻENIA PROJEKTOWE ORAZ PROTOKÓŁ SPÓJNOŚCI

W rozdziale opisano założenia projektowe oraz sposób ich realizacji w stworzonej aplikacji. Jeden z podrozdziałów poświęcono opisowi protokołu spójności ostatecznej w wariancie anty-entropii.

2.1. Spójność ostateczna: model anty-entropii

Spójność ostateczna jest protokołem, który cechuje systemy tolerujące dość duży stopień niespójności danych. W tym modelu spójności gwarantuje się jedynie ostateczną spójność poszczególnych kopii danych i to w sytuacji, gdy nie są już zgłaszane nowe modyfikacje. Ostatecznie, czyli w zasadzie nie można określić kiedy dokładnie – musi upłynąć dostatecznie dużo czasu na rozpropagowanie wszystkich modyfikacji do wszystkich serwerów.

Konkretnie w modelu anty-entropii każdy serwer wybiera losowo inny serwer, aby wymienić się z nim uaktualnieniami. Istnieją trzy metody wymiany uaktualnień:

- serwer A tylko wysyła własne uaktualnienia do serwera B,
- serwer A tylko pobiera nowe uaktualnienia z serwera B,
- serwery A i B wysyłają sobie nawzajem uaktualnienia.

W projekcie zaimplementowano opcję trzecią.

2.2. Architektura WCF

Projekt korzysta z protokołu komunikacji Windows Communication Foundation. WCF jest oparty na koncepcji komunikacji opartej na komunikatach, a wszystkie elementy, które mogą być modelowane jako wiadomości (np. żądania HTTP).

Model odróżnia klientów, czyli aplikacje inicjujące komunikację i usługi, które są aplikacjami, które z kolei oczekują na komunikowanie się z nimi i odpowiadają na tę komunikację. Pojedyncza aplikacja może działać zarówno jako klient, jak i usługa.

Komunikaty są wysyłane między punktami końcowymi. Punkty końcowe to miejsca, w których komunikaty są wysyłane lub odbierane (lub oba), a także definiują wszystkie informacje wymagane do wymiany komunikatów. Usługa udostępnia jeden lub więcej punktów końcowych aplikacji (a także zero lub więcej punktów końcowych infrastruktury), a klient generuje punkt końcowy, który jest zgodny z jednym z punktów końcowych usługi.

Punkt końcowy opisuje sposób w jaki wiadomości powinny być wysyłane i jak powinny wyglądać komunikaty.

2.3. Ogólna zasada działania zaprojektowanego symulatora systemu rozproszonego

Główna aplikacja tworzy 11 hostów serwisu (zgodnie z tematem należało tworzyć właśnie 11 serwerów). Następnie każdy serwis tworzy połączenia "każdy z każdym" (połączenia można wyłączać i włączać). Wszystkie serwisy przechowują listę połączonych serwerów oraz listę kanałów komunikacji. Symulowane serwery są tak naprawdę klientami hostowanych serwisów. Spójność ostateczna w wariancie anty-entropii jest spełniona poprzez odbywające się co 2 sekundy losowanie serwera, z którym zostaną wymienione dane. Taki wylosowany serwer po odebraniu danych zapisuje te informacje, których identyfikatora brakowało w jego zestawie danych. Następnie odsyła te dane, które już posiadał, a których nie było w zapytaniu uaktualniającym (czyli *de facto* odsyła te, których serwer inicjujący synchronizację nie posiadał). Odesłane dane są zapisywane - te których serwer inicjujący nie posiadał.

Każdy serwer cechują takie informacje jak port, liczba przechowywanych danych, lista danych, stan serwera (włączony lub wyłączony) oraz lista połączonych serwerów.

Synchronizowanym obiektem jest "osoba". Przechowywany jest identyfikator oraz imię.

2.4. Założenia projektowe i sposób ich realizacji

Podstawowym założeniem projektowym, które zostało spełnione, było wykorzystanie protokołu spójności ostatecznej w wariancie anty-entropii. Zgodnie z tematem, symulator systemu rozproszonego oferuje możliwość synchronizacji danych między jedenastoma serwerami.

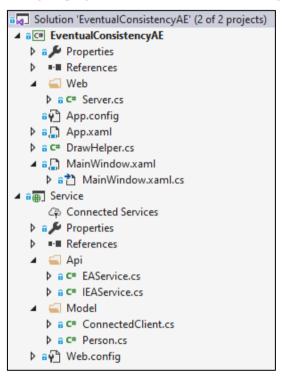
Graficzny interfejs użytkownika został wykonany za pomocą WPF i zawiera wszystkie wymagane funkcjonalności. Poszczególne elementy interfejsu zostały opisane w rozdziale czwartym. Główne możliwości zaprojektowanego interfejsu (a zarazem całego symulatora systemu rozproszonego):

- wizualizacja stanu systemu (stan poszczególnych serwerów i połączeń między nimi),
- inicjalizacja pracy systemu (włączenie serwerów, utworzenie domyślnej struktury)
- możliwość wprowadzania zmian w strukturze systemu (zmiany stanu połączeń, włączanie i wyłączanie serwerów),
- podgląd synchronizowanych danych (który serwer ma dane aktualne, a który nie),
- dodawanie nowych osób do symulowanego systemu.

3. STRUKTURA PROJEKTU I ŚRODOWISKO PROJEKTOWE

Projekt wykonano korzystając z środowisk projektowych umożliwiających pracę w .NET, w języku C# korzystając z takich technologii jak WCF czy WPF. Konkretnie użyto środowisk Visual Studio 2019 oraz IntelliJ Rider, zależnie od indywidualnych upodobań konkretnego członka zespołu projektowego.

Rysunek 3.1 przedstawia strukturę solucji projektowej ze środowiska Visual Studio. Widoczne są dwa projekty. Pierwszy, *EventualConsistencyAE*, jest głównym projektem aplikacji WPF. Drugi, *Service*, jest projektem serwisu do komunikacji WCF.

Rys. 3.1. Struktura solucji projektowej.

W projekcie *EventualConsistencyAE* można wyróżnić i scharakteryzować następujące kluczowe elementy:

- klasa Server (Server.cs) klasa serwera. Przechowuje takie informacje jak serwis,
 z którym skojarzony jest serwer, port oraz aktualny stan serwera. Metody w klasie korzystają z metod udostępnianych przez serwis WCF i pozwalają na wykonywanie m.in. takich operacji jak inicjalizacja serwera oraz start i zakończenie pracy serwera,
- klasa DrawHelper (DrawHelper.cs) klasa zawierająca narzędzia wykorzystywane podczas wizualizacji stanu sieci. Sieć rysowana jest w przestrzeni Canvas za pomocą kształtów oraz krzywych Beziera,

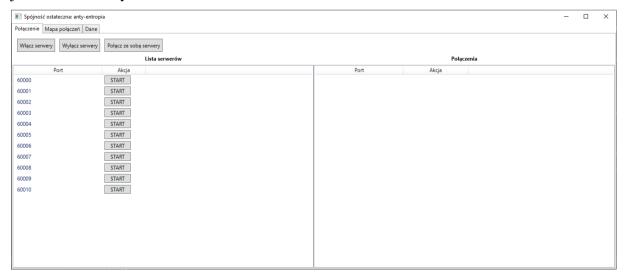
- definicja siatki interfejsu MainWindow (MainWindow.xaml) zdefiniowany w języku
 XAML interfejs użytkownika,
- klasa MainWindow (MainWindow.xaml.cs) klasa aplikacji symulatora. Inicjalizuje komponent okna aplikacji, zawiera wiele definicji wydarzeń (eventów) – m.in. kliknięcie przycisku uruchomienia serwera (serwerów), kliknięcie serwera celem uzyskania podglądu jego połączeń, zamknięcie komunikacji.

Z kolei w projekcie Service wyróżnia się następujące elementy:

- klasa EAService (EAService.cs) klasa implementująca interfejs IEAService. Zawiera implementację metod, które są udostępniane przez serwis. Są to m.in. metody odpowiedzialne za dodawanie osób do synchronizowanej kolekcji oraz za łączenie i rozłączanie z klientami serwisu,
- interfejs *IEAService* (*IEAService.cs*) interfejs serwisu WCF. Implementowany w klasie *EAService*,
- klasa *ConnectedClient (ConnectedClient.cs)* model obiektu podłączonego do serwisu klienta,
- klasa *Person* (*Person.cs*) model osoby dodawanej na serwery.

4. INTERFEJS UŻYTKOWNIKA

W rozdziale opisano krok po kroku wszystkie elementy graficznego interfejsu użytkownika. Rysunek 4.1 przedstawia główne okno programu przed wykonaniem jakichkolwiek czynności.

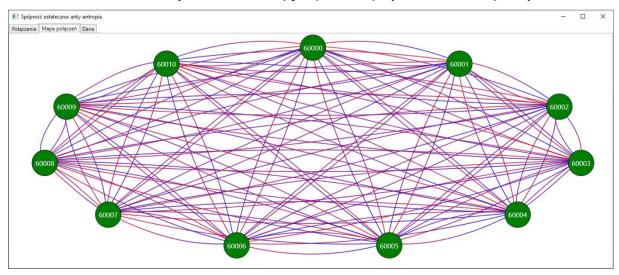
Rys. 4.1. Główne okno aplikacji projektowej.

Interfejs został podzielony na trzy zakładki: Połączenie, Mapa połączeń oraz Dane. W pierwszej zakładce użytkownik może m.in. włączyć wszystkie serwery, wyłączyć wszystkie serwery, włączyć lub wyłączyć pojedynczy serwer. Istnieje możliwość utworzenia połączeń "każdy do każdego". Po kliknięciu w konkretny serwer (włączony) po prawej stronie ukazuje się lista powiązań z innymi serwerami. Rysunek 4.2 przedstawia właśnie taką sytuację.

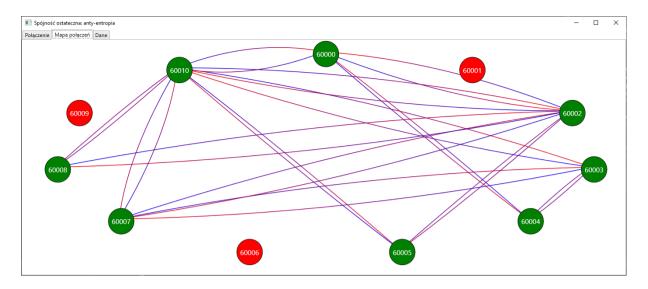
Spójność ostateczna: anty-entrop	ia			×
Połączenie Mapa połączeń Dane				
Włącz serwery Wyłącz serwery	Połącz ze sobą serwery			
	Lista serwerów		Połączenia	
Port	Akcja	Port	Akcja	
60000	STOP	60000	Zamknij połączenie	
60001	STOP	60001	Zamknij połączenie	
60002	STOP	60002	Zamknij połączenie	
60003	STOP	60003	Zamknij połączenie	
60004	STOP	60004	Zamknij połączenie	
60005	STOP	60005	Zamknij połączenie	
60006	STOP	60007	Zamknij połączenie	
60007	STOP	60008	Zamknij połączenie	
60008	STOP	60009	Zamknij połączenie	
60009	STOP	60010	Zamknij połączenie	
60010	STOP			
00010	STOP			

Rys. 4.2. Podgląd połączeń konkretnego serwera.

W drugiej zakładce wizualizowany jest aktualny stan systemu. Włączony serwer przyjmuje kolor zielony, wyłączony kolor czerwony. Połączenia pomiędzy serwerami rysowane są parami korzystając w czerwono-niebieskiego gradientu we celu odróżnienia połączeń wchodzących i wychodzących. Rysunek 4.3 przedstawia stan domyślny – każdy serwer połączony jest z wszystkimi innymi. Rysunek 4.4 obrazuje stan, w którym wyłączono kilka serwerów oraz zmodyfikowano siatkę połączeń między serwerami włączonymi.

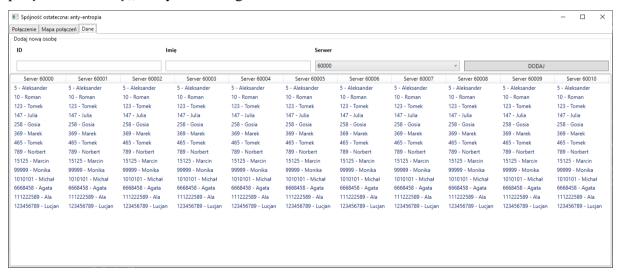

Rys. 4.3. Domyślny stan systemu – poprawna praca wszystkich serwerów i połączeń.

Rys. 4.4. Stan systemu po wyłączeniu kilku serwerów i po zerwaniu niektórych połączeń.

W zakładce Dane użytkownik ma możliwość podglądu aktualnego stanu synchronizacji serwerów. Z tego miejsca użytkownik dodane nowe osoby, które zostaną zsynchronizowane w symulowanym systemie. Na rysunku 4.5 przedstawiono stan po uzyskaniu ostatecznej spójności. Zrzuty ekranu wykonano na systemie, w którym pracowały wszystkie serwery połączone metodą "każdy do każdego".

Rys. 4.5. Stan systemu po uzyskaniu spójności ostatecznej.

5. TESTY APLIKACJI

W rozdziale przedstawiono kilka testów zaprojektowanej aplikacji. Obrazują one niektóre sytuacje, które mogą przytrafić się w rzeczywistym systemie rozproszonym. Testy obejmują m.in. takie sytuacje jak: awaria (wyłączenie) serwera lub serwerów, awaria połączenia lub połączeń, awaria powodująca podział serwerów na niezależne grupy.

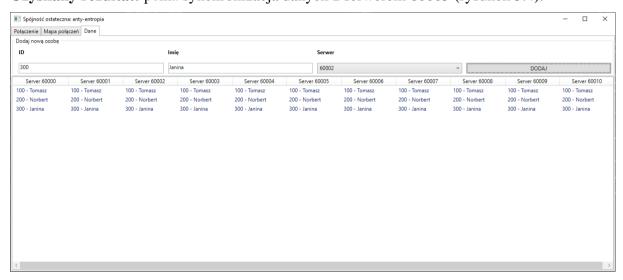
5.1. Scenariusz I – awaria serwera 60005

Przebieg scenariusza:

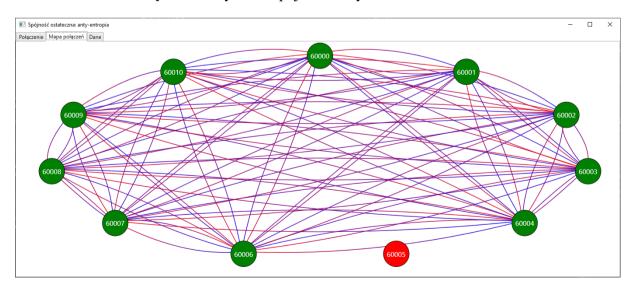
- wprowadzenie do systemu danych trzech osób,
- uzyskanie spójności ostatecznej w 11 serwerach (rysunek 5.1),
- awaria serwera 60005 (rysunek 5.2),
- wprowadzenie do systemu danych dwóch nowych osób,
- uzyskanie spójności danych na 10 serwerach (rysunek 5.3),
- naprawa serwera 60005.

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych z serwerem 60005.

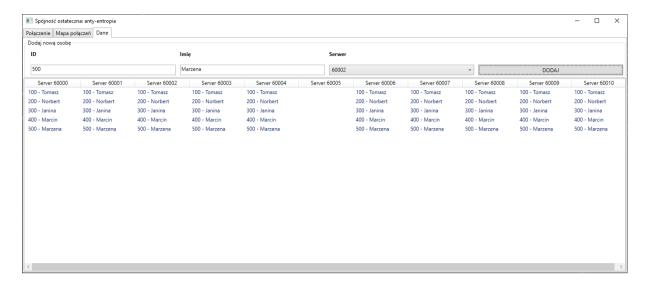
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych z serwerem 60005 (rysunek 5.4).

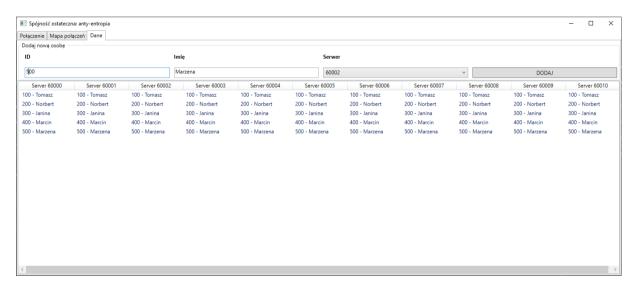
Rys. 5.1. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach.

Rys. 5.2. Wizualizacja awarii serwera 60005.

Rys. 5.3. Uzyskana spójność danych na 10 serwerach po dodaniu nowych danych.

Rys. 5.4. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach (po ponownym uruchomieniu serwera 60005).

5.2. Scenariusz II – awaria serwerów 60002, 60006, 60008 i 60010

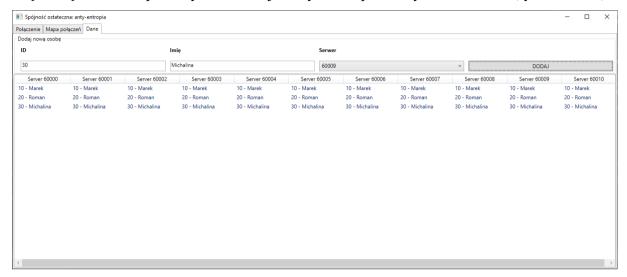
Przebieg scenariusza:

- wprowadzenie do systemu danych trzech osób,
- uzyskanie spójności ostatecznej w 11 serwerach (rysunek 5.5),
- awaria serwerów 60002, 60006, 60008 i 60010 (rysunek 5.6),
- wprowadzenie do systemu danych dwóch nowych osób,
- uzyskanie spójności danych na 7 serwerach (rysunek 5.7),
- naprawa serwerów 60002 i 60008 (rysunek 5.8),

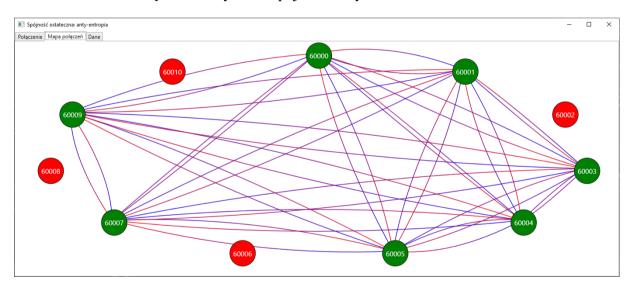
- uzyskanie spójności danych na 9 serwerach (rysunek 5.9),
- naprawa serwerów 60006 i 60010.

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych z naprawionymi serwerami.

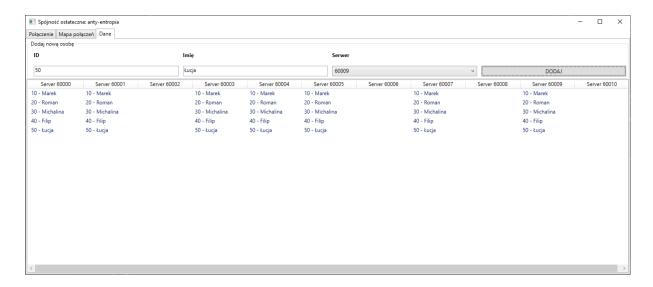
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych z naprawionymi serwerami (rysunek 5.10).

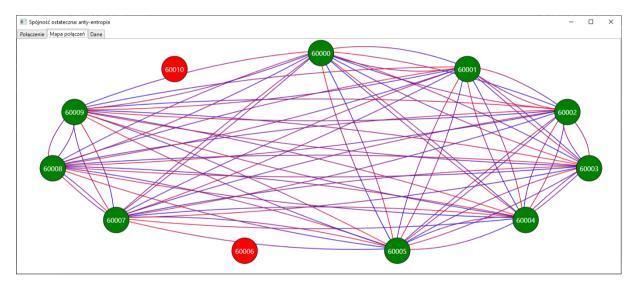
Rys. 5.5. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach.

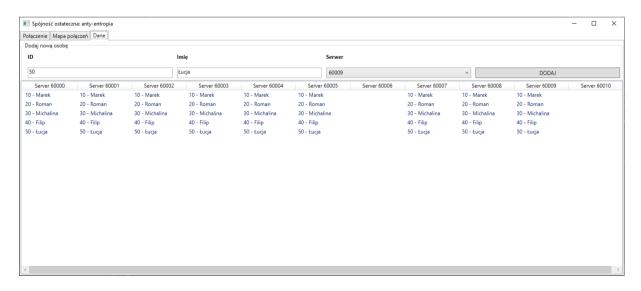
Rys. 5.6. Wizualizacja awarii serwerów 60002, 60006, 60008 i 60010.

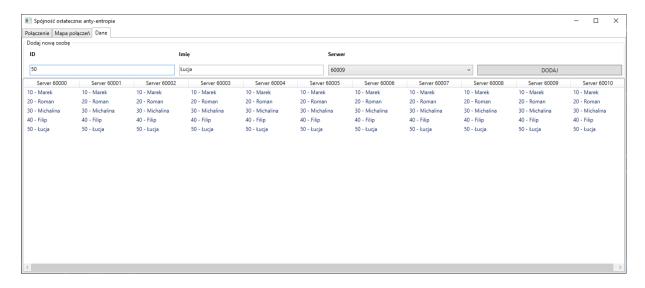
Rys. 5.7. Uzyskana spójność danych na 7 serwerach po dodaniu nowych danych.

Rys. 5.8. Wizualizacja awarii serwerów 60006 i 60010 (po naprawie 60002 i 60008).

Rys. 5.9. Uzyskana spójność danych na 9 serwerach (po naprawie 60002 i 60008).

Rys. 5.10. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach (po naprawie wszystkich niedziałających serwerów).

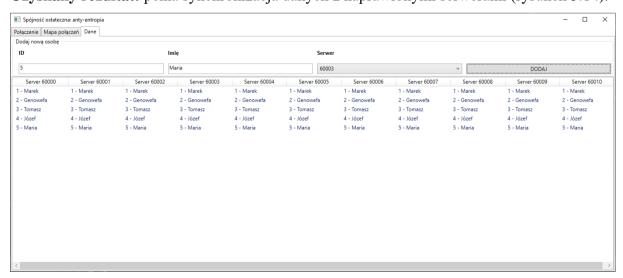
5.3. Scenariusz III – awaria wszystkich serwerów z wyjątkiem 60003 i 60009

Przebieg scenariusza:

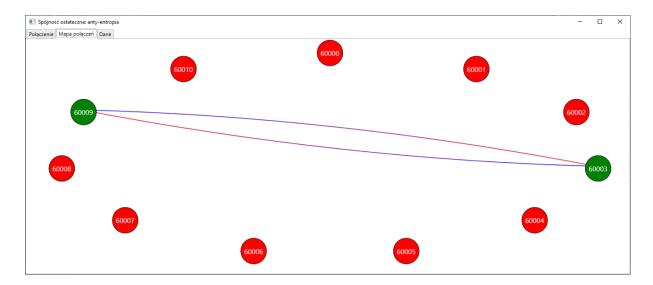
- wprowadzenie do systemu danych pięciu osób,
- uzyskanie spójności ostatecznej w 11 serwerach (rysunek 5.11),
- awaria wszystkich serwerów z wyjątkiem 60003 i 60009 (rysunek 5.12),
- wprowadzenie do systemu danych trzech nowych osób,
- uzyskanie spójności danych na 2 serwerach (rysunek 5.13),
- jednoczesna naprawa wszystkich uszkodzonych serwerów.

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych z naprawionymi serwerami.

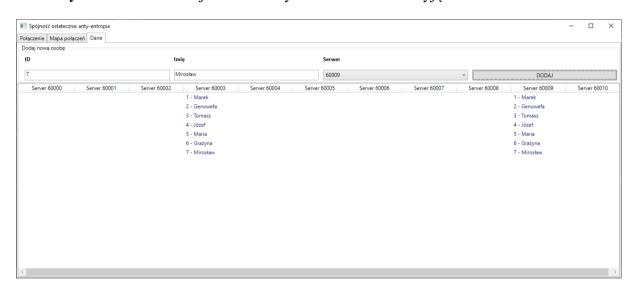
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych z naprawionymi serwerami (rysunek 5.14).

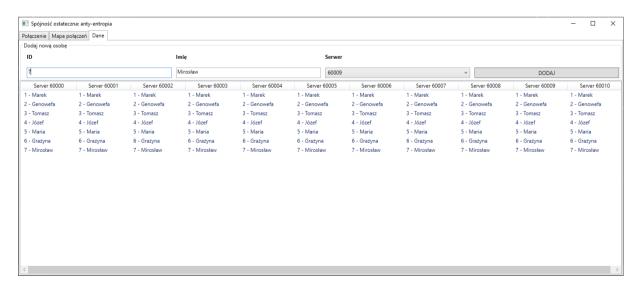
Rys. 5.11. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach.

Rys. 5.12. Wizualizacja awarii wszystkich serwerów z wyjątkiem 60003 i 60009.

Rys. 5.13. Uzyskana spójność danych na 2 serwerach po dodaniu nowych danych.

Rys. 5.14. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach (po naprawie awarii).

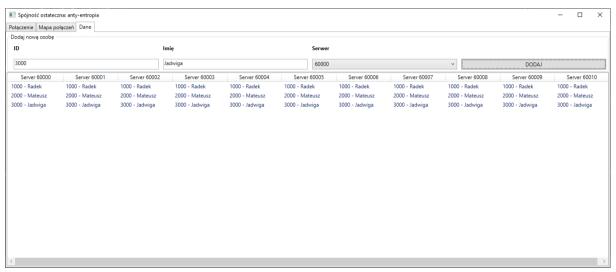
5.4. Scenariusz IV – awaria małej liczby połączeń między serwerami

Przebieg scenariusza:

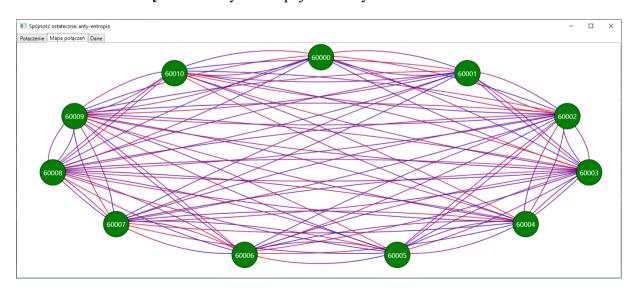
- wprowadzenie do systemu danych trzech osób,
- uzyskanie spójności ostatecznej w 11 serwerach (rysunek 5.15),
- awaria dziesięciu par połączeń między serwerami (rysunek 5.16)
- wprowadzenie do systemu danych dwóch nowych osób,

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia czterech połączeń.

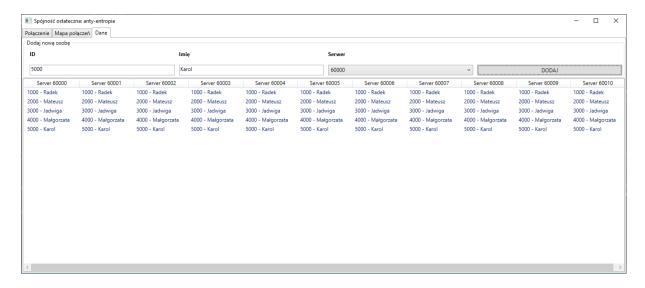
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia czterech połączeń (rysunek 5.17).

Rys. 5.15. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach.

Rys. 5.16. Wizualizacja awarii dziesięciu par połączeń (głównie przebiegających przez środek grafu "góra-dół").

Rys. 5.17. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach, po dodaniu nowych danych (bez naprawy awarii).

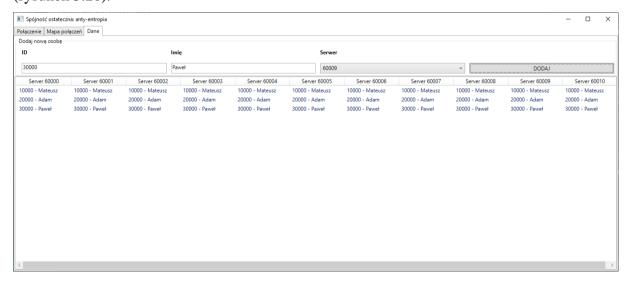
5.5. Scenariusz V – awaria dużej liczby połączeń między serwerami

Przebieg scenariusza:

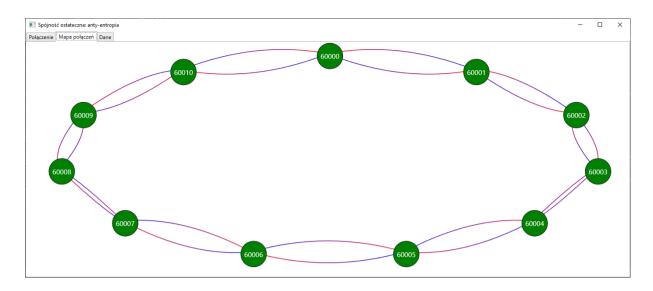
- wprowadzenie do systemu danych trzech osób,
- uzyskanie spójności ostatecznej w 11 serwerach (rysunek 5.18),
- awaria połączeń między serwerami, z wyjątkiem połączeń "okrężnych" (rysunek 5.19)
- wprowadzenie do systemu danych dwóch nowych osób,

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia dużej liczby połączeń.

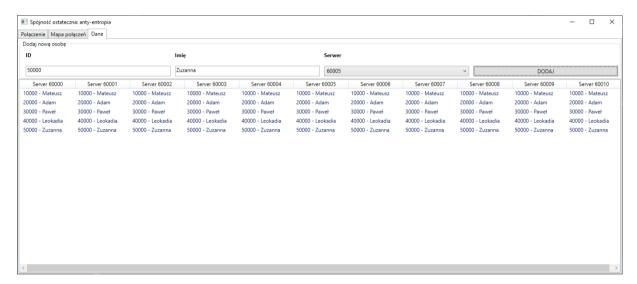
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia dużej liczby połączeń (rysunek 5.20).

Rys. 5.18. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach.

Rys. 5.19. Wizualizacja dużej awarii par połączeń.

Rys. 5.20. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach, po dodaniu nowych danych (bez naprawy awarii).

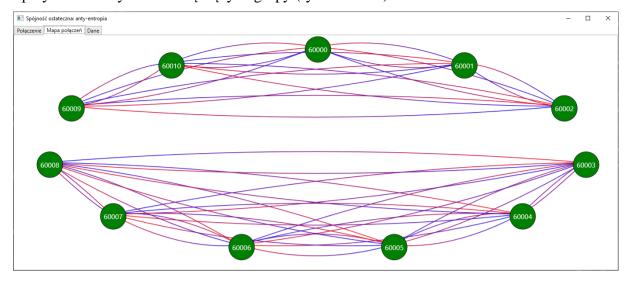
5.6. Scenariusz VI – awaria dużej liczby połączeń między serwerami (podział serwerów na dwie grupy)

Przebieg scenariusza:

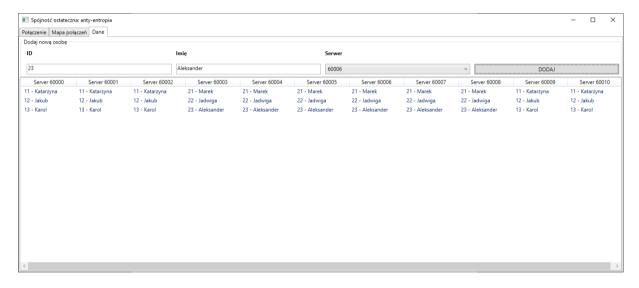
- awaria wielu par połączeń, utworzenie dwóch grup serwerów (rysunek 5.21)
- wprowadzenie danych do serwerów: po trzy osoby do każdej grupy,
- uzyskanie spójności wewnątrz grup (rysunek 5.22),
- naprawa dwóch par połączeń łączących grupy (rysunek 5.23).

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia dużej liczby połączeń i przywrócenia tylko kilku łączących grupy.

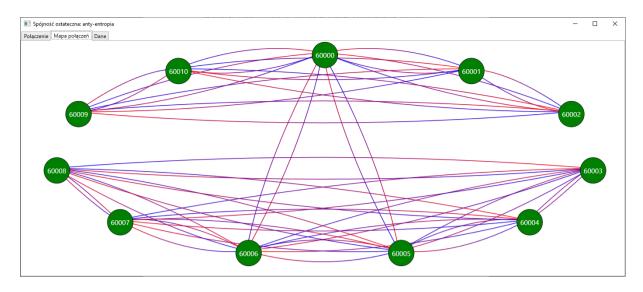
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia dużej liczby połączeń i przywrócenia tylko kilku łączących grupy (rysunek 5.24).

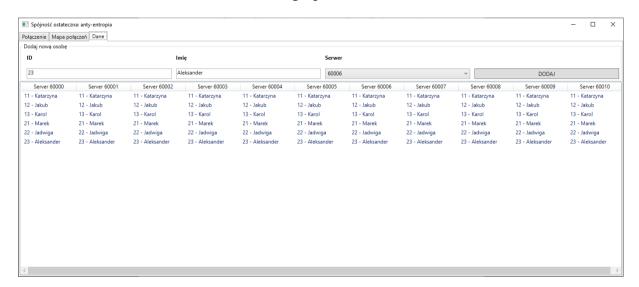
Rys. 5.21. Wizualizacja dużej awarii par połączeń – utworzenie dwóch grup serwerów.

Rys. 5.22. Uzyskana spójność wewnątrz utworzonych grup serwerów.

Rys. 5.23. Wizualizacja dużej awarii par połączeń – naprawa dwóch par połączeń między grupami.

Rys. 5.24. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach (bez całkowitej naprawy awarii).

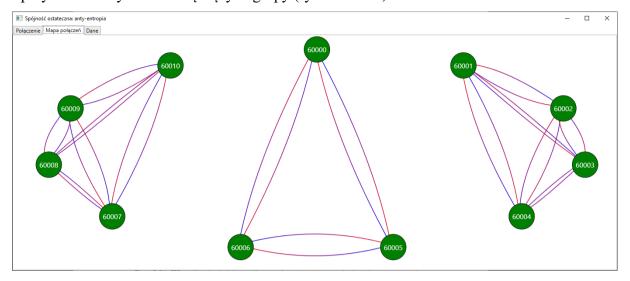
5.7. Scenariusz VII – awaria dużej liczby połączeń między serwerami (podział serwerów na trzy grupy)

Przebieg scenariusza:

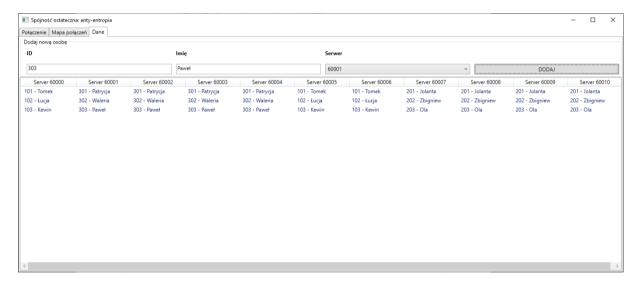
- awaria wielu par połączeń, utworzenie trzech grup serwerów (rysunek 5.25)
- wprowadzenie danych do serwerów: po trzy osoby do każdej grupy,
- uzyskanie spójności wewnątrz grup (rysunek 5.26),
- naprawa trzech par połączeń łączących grupy (rysunek 5.27).

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia dużej liczby połączeń i przywrócenia tylko kilku łączących grupy.

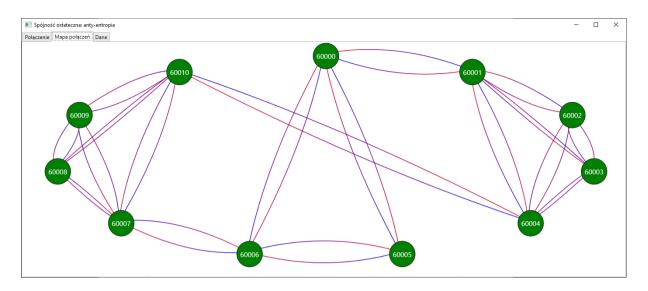
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo uszkodzenia dużej liczby połączeń i przywrócenia tylko kilku łączących grupy (rysunek 5.28).

Rys. 5.25. Wizualizacja dużej awarii par połączeń – utworzenie trzech grup serwerów.

Rys. 5.26. Uzyskana spójność wewnątrz utworzonych grup serwerów.

Rys. 5.27. Wizualizacja dużej awarii par połączeń – naprawa trzech par połączeń między grupami.

Rys. 5.28. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach (bez całkowitej naprawy awarii).

5.8. Scenariusz VIII – awaria dużej liczby połączeń między serwerami (podział serwerów na trzy grupy) oraz awaria trzech serwerów

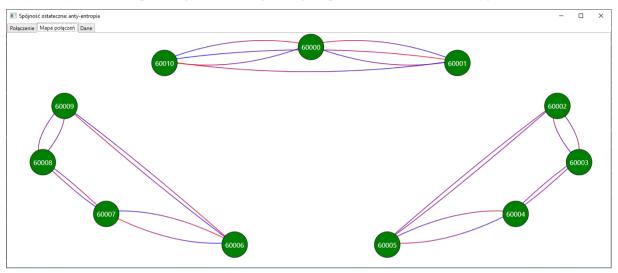
Przebieg scenariusza:

- awaria wielu par połączeń, utworzenie trzech grup serwerów (rysunek 5.29)
- wprowadzenie danych do serwerów: po trzy osoby do każdej grupy,
- uzyskanie spójności wewnątrz grup (rysunek 5.30),
- awaria trzech serwerów: po jednym z każdej grupy (rysunek 5.31)
- wprowadzenie nowych danych do serwerów: po dwie osoby do każdej grupy (rysunek 5.32),

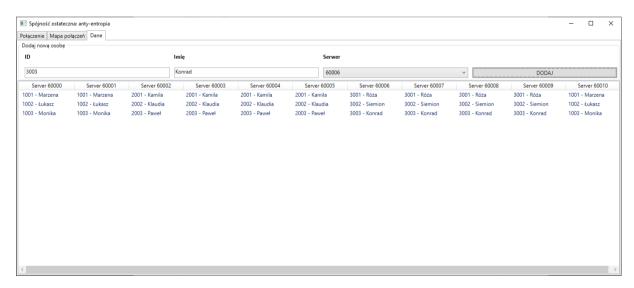
• naprawa trzech uszkodzonych serwerów wraz z przywróceniem wszystkich par połączeń naprawionych serwerów (rysunek 5.33).

Oczekiwany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo wielu usterek.

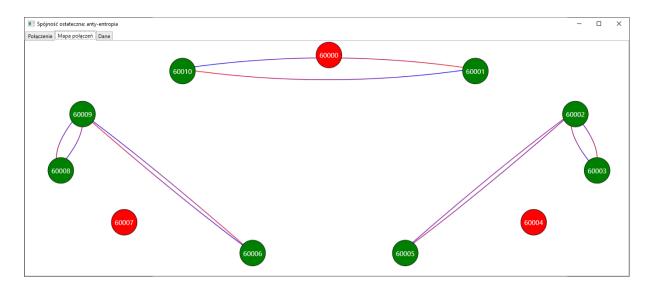
Uzyskany rezultat: pełna synchronizacja danych pomimo wielu usterek (rysunek 5.34).

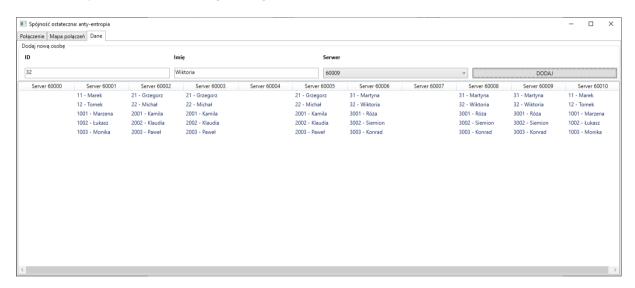
Rys. 5.29. Wizualizacja dużej awarii par połączeń – utworzenie trzech grup serwerów.

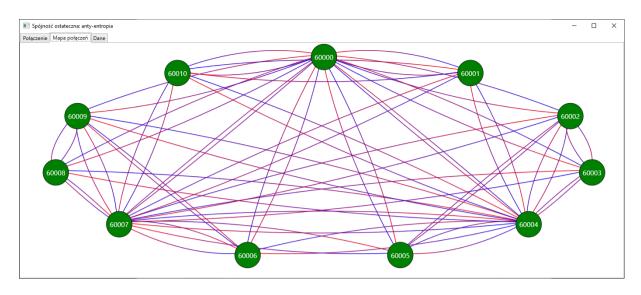
Rys. 5.30. Uzyskana spójność wewnątrz utworzonych grup serwerów.

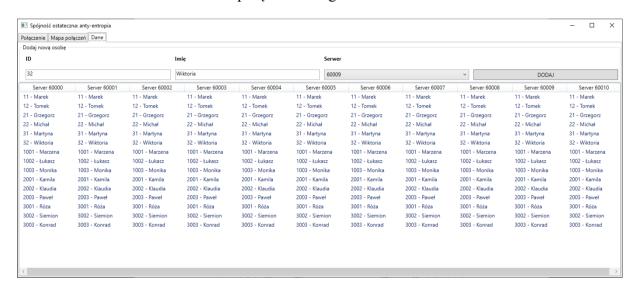
Rys. 5.31. Wizualizacja dużej awarii – dodatkowa usterka trzech serwerów.

Rys. 5.32. Uzyskana spójność wewnątrz utworzonych grup serwerów (po dodaniu nowych danych w trakcie usterki trzech dodatkowych serwerów).

Rys. 5.33. Wizualizacja awarii – naprawa trzech uszkodzonych serwerów i wszystkich połączeń danego serwera.

Rys. 5.34. Uzyskana spójność danych na 11 serwerach (bez całkowitej naprawy awarii połączeń).

6. WNIOSKI

Projekt zrealizowano zgodnie z wszystkimi wytycznymi zamieszczonymi w instrukcji projektowej. Podczas implementacji projektu zapoznano się z modelem spójności ostatecznej w wariancie anty-entropii, ale nie tylko – celem zrozumienia zagadnienia poszerzono wiedzę także o inne modele spójności i chociażby wariant rozsiewania plotek dla spójności ostatecznej.

Projekt wykonano w technologiach poznanych na potrzeby innych projektów: język C#, architektura WCF, aplikacja WPF. Dzięki temu cały zespół mógł skupić się na właściwej implementacji algorytmów bez przymusu poznawania nowych narzędzi.

Spójność ostateczna (niezależnie od wariantu) nie jest najlepszym modelem gwarantującym spójność danych. Zgodnie z nazwą, ostatecznie spójność zostanie zachowania, ale wymaga to czasu. Model taki działa dobrze tylko pod warunkiem, że klient korzysta zawsze z tej samej kopii. Jeśli klient "zapyta" inny serwer o dane, może okazać się, że drugi serwer nie posiadał aktualnej kopii. Dużo lepszym wyborem jest implementacja modelu spójności zapisów następujących po odczytach (istnieje gwarancja, że proces dokonuje zapisu na kopii nie starszej niż ta, z której ostatnio dokonywał odczytów) lub modelu spójności czytania swoich zapisów (w tym modelu spójności proces zawsze widzi skutki wszystkich swoich poprzednich zapisów, nieważne, na jakich kopiach ich dokonał). Jeśli model spójności ostatecznej zostanie zaimplementowany w systemie o charakterze przyrostowym (np. rekordy danych – jak w zaprojektowanym symulatorze) to trzeba dodatkowo zapewnić identyczne uporządkowanie wykonywanych operacji na wszystkich kopiach. Problem w przypadku zaprojektowanego symulatora został rozwiazany sortowaniem po identyfikatorze.

Model spójności ostatecznej w wariancie anty-entropii bazuje na pseudolosowości – serwer do zsynchronizowania jest losowany z puli dostępnych serwerów. Ze względu na to, system jest trudny do oceny pod względem efektywności. Pojedyncza iteracja w symulatorze trwa dwie sekundy (jest to odstęp między kolejnymi zapytaniami międzyserwerowymi). Przeprowadzono eksperymenty dotyczące potrzebnej liczby iteracji i liczby zapytań. Zakładając bezawaryjność serwerów i połączeń, do synchronizacji danych o dwóch osobach potrzeba 10-12 iteracji. Razem daje to około 110-132 zapytań synchronizujących dane.

Podczas implementacji projektu napotykane były problemy związane z synchronizacją, zaciętymi aktualizacjami itp. Wszystkie problemy były na bieżąco naprawiane przez co w naszej ocenie symulator jest odporny na błędy. Rozbudowane testy opisane w rozdziale piątym potwierdzają to założenie.

7. BIBLIOGRAFIA

- [1] Wikipedia: Eventual consistency [online], [dostęp: 13.06.2020], Dostępny w Internecie: https://en.wikipedia.org/wiki/Eventual_consistency.
- [2] Brzeziński J., Sobaniec C., Materiały wykładowe. Instytut Informatyki, Politechnika Poznańska [online], [dostęp: 13.06.2020], Dostępny w Internecie: http://smurf.mimuw.edu.pl/external_slides/Systemy_Rozproszone.
- [3] Kruk T.J, Materiały wykładowe. Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej, Politechnika Warszawska [online], [dostęp: 13.06.2020], Dostępny w Internecie: https://www.ia.pw.edu.pl/~tkruk/edu/rso.b/.
- [4] Dokumentacja C# [online], [dostęp: 13.06.2020], Dostępny w Internecie: https://docs.microsoft.com/pl-pl/dotnet/csharp/.
- [5] Dokumentacja WPF [online], [dostęp: 13.06.2020], Dostępny w Internecie: https://docs.microsoft.com/pl-pl/dotnet/framework/wpf/.
- [6] Dokumentacja WCF [online], [dostęp: 13.06.2020], Dostępny w Internecie: https://docs.microsoft.com/pl-pl/dotnet/framework/wcf/.